А ви уже посивіли, дерева,
А вам уже одна пора – летіть...
Натомлена, задумлива, жовтнева,
Повільно загуса над світом мить.
Вона ясна, та зовсім не печальна,
Вона притихла – тільки це не сум.
Вона явля повчально-визначальну
Оголеної справжності красу.
Де кожен жест – просвітлений і зримий,
Де кожна фальш – як маска на кону.
Де ні дощем, ні фарбами рясними
Не приховать деревам сивину.
Де тільки день,
І тільки неба просинь,
І мить,
Яка зуміла поріднить
Дерева, що націлені ув осінь,
І душі, що спрямовані в блакить.